

ΟΚΔΕ: Η δομική και βαθιά κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού

Εισαγωγή

Αν και στον αστικό τύπο σε παγκόσμιο επίπεδο επικρατεί μια παράδοξη αισιοδοξία, με συνεχείς διαβεβαιώσεις ότι δεν βρισκόμαστε μπροστά σε μια βαθιά οικονομική κρίση, ότι ο παραγωγικός τομέας της οικονομίας βρίσκεται σε αναπτυξιακή κατεύθυνση και ακόμη και ο χρηματοπιστωτικός είναι σε υγιή κατάσταση (παρ' όλες τις επίμονες καταρρεύσεις τραπεζικών κολοσσών), ότι οι κεντρικές τράπεζες θα κατορθώσουν να τιθασεύσουν τον πληθωρισμό χωρίς να βλάψουν την ανάπτυξη κ.ο.κ., είναι επίσης γεγονός ότι τα αστικά επιτελεία σε παγκόσμιο επίπεδο διαπιστώνουν με ειλικρίνεια ότι το καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται σε μια «πολυκρίση» από την οποία –και αυτό είναι το αξιοσημείωτο– δεν βλέπουν μια ορατή διέξοδο.

Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα εδώ και πάνω από 50 χρόνια βρίσκεται σε ένα μακρύ κύμα κρίσης, την ίδια στιγμή που βρίσκεται στο ιμπεριαλιστικό στάδιο, δηλαδή στο στάδιο της παρακμής του. Με μία έννοια, μπορούμε να πούμε ότι συναντά και τα ιστορικά του όρια. Με αυτό δεν θέλουμε να κάνουμε προφητείες αλλά να εκφράσουμε τη βαθιά και δομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού και τον πολλαπλασιασμό και παροξυσμό των εγγενών αντιφάσεων του. Μπροστά μας δεν έχουμε μια ανώδυνη κατάρρευση, παρ' όλο που ο καπιταλισμός δεν είναι αιώνιος ούτε μια αυτόματη μετατροπή του σε σοσιαλισμό (αυτό είναι σκέτη ηλιθιότητα) αλλά τον υπαρκτό και κυρίως άμεσο κίνδυνο του αφανισμού της ανθρωπότητας από έναν συνδυασμό έκρηξης των αντιφάσεων του (πόλεμος) και ανικανότητάς του να αντιμετωπίσει την περιβαλλοντολογική κρίση.

Ο παροξυσμός των αντιφάσεων του παγκόσμιου καπιταλισμού

Η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος έχει σαν αιτίες την υπερσυσσώρευση του κεφαλαίου, την υπερπαραγωγή των εμπορευμάτων, την αναρχία της καπιταλιστικής παραγωγής και την πτωτική τάση του ποσοστού του κέρδους που εκφράζει και συνθέτει τις τρεις προηγούμενες. Επιπλέον, πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι ο καπιταλισμός οδηγείται αυτόματα από την ίδια τη λειτουργία του σε κρίση αλλά δεν βγαίνει αυτόματα από αυτήν, μιλώντας πάντα για ένα μακρύ κύμα κρίσης. Χρειάζονται ενδογενή και κυρίως εξωγενή σοκ, μια συνολική αλλαγή του περιβάλλοντος, όπως εξάλλου αποδείχθηκε και στο μακρύ κύμα ανάπτυξης μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Συνεπώς για την έξοδο από την σημερινή κρίση (με την έννοια του μακρού κύματος κι όχι απλά την τρέχουσα) δεν μπορούμε να βγούμε μόνο με μια ολοκληρωτική ήττα του εργατικού κινήματος και με μια καταστροφή

κεφαλαίων. Και οι δύο αυτές προϋποθέσεις είναι αναγκαίες (παρ' όλο που δεν είναι εύκολες) αλλά δεν είναι ικανές για έξοδο από την κρίση.

Από την άλλη, είναι αναγκαίο να διευκρινίσουμε ότι το σημερινό μακρύ κύμα κρίσης αφορά όλους τους τομείς του καπιταλισμού και δεν είναι μόνο ζήτημα του χρηματοπιστωτικού τομέα, όπου σε αυτόν αποδίδεται η σημερινή κρίση από μια σειρά πολιτικών δυνάμεων. Για άλλη μια φορά πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι η διόγκωση του χρηματοπιστωτικού τομέα δεν οφείλεται στις απορρυθμίσεις των νεοφιλελεύθερων αλλά σε αντικειμενικές εξελίξεις που απλώς οι νεοφιλελεύθεροι νομιμοποίησαν. Αυτές οι αντικειμενικές εξελίξεις ήταν: α) η διαρκής δημιουργία αργούντων χρηματικών κεφαλαίων λόγω της υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου, β) η εμφάνιση των πολυεθνικών και σήμερα διεθνικών επιχειρήσεων που ξεπερνούν σε μέγεθος ολόκληρα κράτη και συνεπώς μπορούν να αχρηστεύουν κρατικές πολιτικές ή, με άλλα λόγια, η ιδιωτικοποίηση του χρήματος, γ) η σχετική αυτονόμηση του πιστωτικού κύκλου απέναντι στον βιομηχανικό κύκλο, που στην αρχή ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για να διατηρηθεί σε σφρίγος και να επεκταθεί χρονικά το μεταπολεμικό μακρύ κύμα ανάπτυξης και εν συνεχεία για να αμβλυνθούν οι μεγάλες κρίσεις (πρακτικά με την αναβολή τους), δ) η οικονομική παρακμή των ΗΠΑ αρχικά σε σχέση με τα άλλα δύο ιμπεριαλιστικά κέντρα (ΕΕ και Ιαπωνία), σήμερα κυρίως απέναντι στην Κίνα. Για να αναφέρουμε δύο παραδείγματα: α) Η σημερινή γιγάντωση του πλασματικού κεφαλαίου (χρέη, χρηματιστήρια, κερδοσκοπικά κεφάλαια) ήταν το αντικειμενικό αποτέλεσμα της μακρόχρονης προσπάθειας για την τόνωση της ανάπτυξης και την άμβλυνση των κρίσεων. Όποιος δεν θέλει τα χρέη, θα έπρεπε να συμβουλεύσει τους καπιταλιστές να αντιμετωπίσουν μια κρίση χειρότερη του 1929-32. β) Η γιγάντωση της κερδοσκοπίας στην αγορά συναλλάγματος οφείλεται αφενός στα τεράστια διαθέσιμα χρηματικά κεφάλαια που δεν μπορούν να επενδυθούν με ικανοποιητικό ποσοστό κέρδους (λόγω μακροχρόνιας κρίσης) και αφετέρου στην αστάθεια των συναλλαγματικών ισοτιμιών, που οφείλεται στην κατάρρευση του Μπρέτον Γουντς δηλαδή του συστήματος σταθερών συναλλαγματικών ισοτιμιών, που με τη σειρά της οφείλεται στην υπέρμετρη πληθωριστική έκδοση δολαρίου που ήταν το άμεσο αποτέλεσμα της οικονομικής υποβάθμισης των ΗΠΑ στα τέλη της δεκαετίας του 1960. Το σταμάτημα της κερδοσκοπίας σε αυτόν τον τομέα απαιτεί, εκτός των άλλων, μια νέα αδιαμφισβήτητη οικονομική ηγεμονική υπερδύναμη, πράγμα που θα κριθεί σε έναν παγκόσμιο πόλεμο.

Πολλαπλασιασμός και παρόξυνση των αντιφάσεων ή

οι ιδιαιτερότητες της σημερινής κρίσης

Θα ήταν αδύνατο να κατανοήσουμε το βάθος της μακροχρόνιας κρίσης (που αποτυπώνεται ολοένα και περισσότερο και στις τρέχουσες κρίσεις) αν δεν αναφέραμε, έστω και συνοπτικά και επιλεγμένα, τον πολλαπλασιασμό και όξυνση των αντιφάσεων ή τις ιδιαιτερότητες της σημερινής κρίσης:

1) Η κρίση είναι καθολική και ειδικά την τελευταία εικοσαετία περιλαμβάνει και τις ανερχόμενες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (Κίνα, Ινδία, κ.α.) και τις παλιές ιμπεριαλιστικές και τις νεοαναδυόμενες. Αυτό σημαίνει ότι περιορίζεται η δυνατότητα άμβλυνσης της κρίσης σε μια περιοχή με τη βοήθεια

μιας άλλης περιοχής.

2) Η κερδοσκοπία και ο παρασιτισμός από αποτέλεσμα της κρίσης γίνονται μια αιτία για την επιδείνωσή της και κυρίως για το μπλοκάρισμα της όποιας άμβλυνσής της. Η κερδοσκοπία, που για τους αστούς δεν είναι κάτι ξεχωριστό από τις βιομηχανικές, εμπορικές ή τραπεζικές τους δραστηριότητες, αποτυπώνεται στη διόγκωση του πλασματικού κεφαλαίου, των αργούντων χρηματικών κεφαλαίων, των παραγώγων κ.α. Ωστόσο, την τελευταία εικοσαετία ο χρηματοπιστωτικός τομέας δεν έχει απλώς μια σχετική αυτονομία αλλά έχει και την πολιτική κυριαρχία. Αυτό δημιουργεί μια πρωτοφανή και τρομακτική κατάσταση. Τα πλασματικά κεφάλαια (χρέη, χρηματιστήρια, κ.α.) απαιτούν το καθημερινό τους μερίδιο από την υπεραξία, σε βάρος των βιομηχανικών κερδών αλλά απαιτούν και τη συντήρησή τους και την αύξησή τους. Το αποτέλεσμα είναι να αποσπούν ολοένα και μεγαλύτερα μερίδια υπεραξίας αλλά πλέον και της μελλοντικής υπεραξίας και της παγιωμένης (σε υλικές αξίες) αλλά και του συσσωρευμένου πλούτου των εργαζομένων (αποθεματικά ασφαλιστικών ταμείων, κατοικίες, κ.α.) με αποδιοργανωτικές και ασφυκτικές επιπτώσεις για την λειτουργία της οικονομίας.

3) Η διόγκωση των χρεών, όχι μόνο των κρατικών αλλά και των νοικοκυριών, των επιχειρήσεων και των τραπεζών, που πρέπει σήμερα να ξεπερνούν τα τέσσερα παγκόσμια ΑΕΠ και που είναι αδύνατον πλέον να αυξάνουν με τον ίδιο ρυθμό. Από την υπερχρέωση δεν εξαιρείται καμία χώρα του πλανήτη, αν και υπάρχουν διαφορετικές αντοχές.

4) Η μεγάλη παγκόσμια αναδιάταξη της βιομηχανικής παραγωγής με την ανάδυση του νέου κέντρου συσσώρευσης στη Νοτιανατολική Ασία αλλά και μιας σειράς νεοαναδυόμενων χωρών. Αυτό έχει δραματικές επιπτώσεις: α) είναι αδύνατο να οικοδομηθεί ένα απαραίτητο σταθερό παγκόσμιο νομισματικό σύστημα, τώρα πια όχι μόνο γιατί έχουν υποβαθμιστεί οικονομικά οι ΗΠΑ απέναντι στους άλλους παλιούς ιμπεριαλιστές αλλά γιατί έχουν ανέρθει οι BRICS και ιδιαίτερα η Κίνα. Να θυμίσουμε ότι όταν επέβαλαν τις ρυθμίσεις τους και το νόμισμά τους, οι ΗΠΑ, αμέσως μετά τον πόλεμο, είχαν πενταπλάσιο ΑΕΠ από τους άλλους ιμπεριαλιστές μαζί. Σήμερα, η Κίνα δεν μπορεί να παίξει αυτόν τον ρόλο οικονομικά. β) Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα για να λειτουργεί απρόσκοπτα, δηλαδή για έξοδο από το σημερινό μακρύ κύμα κάμψης, είναι απαραίτητο να έχει κάποιες συνολικές ρυθμίσεις, δηλαδή μια παγκόσμια αδιαμφισβήτητη οικονομική και στρατιωτικο-πολιτική υπερδύναμη. Σήμερα δεν βρισκόμαστε πλέον στην κρίση της αστικής ηγεσίας των τελών του 20ου αιώνα αλλά σε έναν σφοδρό ανταγωνισμό μεταξύ παλιών και νέων ιμπεριαλιστών. Αυτή η σύγκρουση θα λυθεί μόνο στρατιωτικά και ήδη έχει ξεκινήσει ο πόλεμος (Ουκρανία, Ταϊβάν). γ) Η παγκόσμια αγορά θα κατακερματίζεται συνεχώς και αυτή η τάση θα ενισχυθεί σε βάρος του όποιου σημερινού διεθνή καταμερισμού εργασίας.

5) Η ανατροπή της ιμπεριαλιστικής πυραμίδας με την ανάδειξη των BRICS και κυρίως της Κίνας οδηγεί επιταχυνόμενα προς τη διεύρυνση των πολεμικών συγκρούσεων και προς τον παγκόσμιο πόλεμο. Αλλά αυτό, πέρα από τους κινδύνους για την ανθρωπότητα, σημαίνει όξυνση της κρίσης.

6) Όλες οι οικονομικές πολιτικές των παλιών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (παγκοσμιοποίηση, Νέα Τάξη Πραγμάτων, νεοφιλελεύθερες επιθέσεις στις εργατικές μάζες, κ.α.) έχουν αποτύχει και κυρίως έχουν δημιουργήσει τρομερά προβλήματα στην οργάνωση της εργασίας, στη διαχείριση της εργατικής δύναμης, στις οικονομικές ανισότητες, κ.λπ., που επιδεινώνουν επίσης την κρίση.

7) Η περιβαλλοντική κρίση δείχνει πλέον τα δόντια της και έχει μεγάλες και καταστροφικές άμεσες επιπτώσεις (μεγάλες πυρκαγιές, ξηρασίες, πλημμύρες, κ.α.) και η όποια αντιμετώπισή της με την υπάρχουσα κρίση και τον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό είναι και απαγορευτική και αδύνατη.

Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα

Μία όγδοη ιδιαιτερότητα της καπιταλιστικής κρίσης είναι και η πολιτική κρίση και η αντίδραση της εργατικής τάξης. Αναμφίβολα η εργατική τάξη έχει υποστεί μερικές ή σημαντικές ήττες (με διαφοροποιήσεις από χώρα σε χώρα) εντούτοις είναι πλειοψηφία πλέον του παγκόσμιου πληθυσμού, το βιομηχανικό προλεταριάτο έχει πολλαπλασιαστεί, αν και ταυτόχρονα έχει μετατοπιστεί γεωγραφικά, και κυρίως η απόρριψη των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και της κρίσης έχουν οξύνει την πολιτική κρίση και οδηγούν την τελευταία δεκαετία, κατά κύματα, σε γενικευμένες εξεγέρσεις σε δεκάδες χώρες του πλανήτη. Οι εξεγέρσεις αυτές έχουν τη μαζικότητα (ή και άλλα χαρακτηριστικά) κοινωνικών επαναστάσεων αλλά όχι το πολιτικό βάθος τους. Αυτό οφείλεται στη συκοφάντηση του σοσιαλισμού από την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, από την προδοσία (νεοφιλελεύθερη προσαρμογή) των σοσιαλδημοκρατικών, κομμουνιστικών κομμάτων αλλά και πολλών

εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων, από τον εκφυλισμό της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς, κ.α. Αυτό είναι και το πρόβλημα της εποχής μας, δηλαδή πώς θα επανακάμψουν οι παραδόσεις του εργατικού κινήματος, πώς θα διευκολύνουμε την ανάδυση του νέου μπροστά στον θάνατο του παλιού, πώς θα διευκολύνουμε την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος με τους νέους όρους της εποχής μας.

Η αμετάκλητη χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού

Η άτυπη αλλά ταυτόχρονα και καταστροφική χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού την άνοιξη του 2010, αποτελεί το ναδίρ της μακρόχρονης κρίσης και παρακμής του (πάνω από 30 χρόνια) τα κύρια στοιχεία της οποίας είναι: α) η κατά κύματα αποβιομηχάνιση στις δεκαετίες 1970-2010, που περιόρισαν τουλάχιστον κατά το ήμισυ το μέγεθος της βιομηχανίας, β) η υποβάθμιση της ανταγωνιστικότητας λόγω της αναιμικής αύξησης της παραγωγικότητας, η σημαντική συρρίκνωση του μεγέθους των ελληνικών επιχειρήσεων και κυρίως της βιομηχανίας, ειδικά μπροστά στην άνοδο πολλών καπιταλισμών σε αυτήν την περίοδο, οδήγησαν στη ραγδαία υποβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού στη διεθνή αγορά, γ) η περιθωριοποίησή του μέσα στην ΕΕ και στις διεθνείς ροές των ξένων επενδύσεων, δ) η ένταξη στην ΕΕ που αποδείχθηκε καταστροφική για τον παραγωγικό μηχανισμό του ελληνικού καπιταλισμού, ε) οι νεοφιλελεύθερες επιθέσεις που άρχισαν να γιγαντώνονται ειδικά από την αρχή της δεκαετίας του 1990, και που οδήγησαν τόσο στην υπέρμετρη αύξηση του δημόσιου και ιδιωτικού χρέους και στον περιορισμό της κρατικής παρέμβασης όσο και

στη χειροτέρευση του εργατικού και λαϊκού εισοδήματος.

Ωστόσο, η χρεοκοπία και η αντιμετώπισή της με τα μνημόνια (2010-23) δεν αποτελεί μόνο την κατάληξη και ολοκλήρωση της μακρόχρονης κρίσης αλλά ταυτόχρονα σφραγίζει αμετάκλητα τη μελλοντική σκοτεινή και καθοδική πορεία του ελληνικού καπιταλισμού. Είναι αδύνατο να επανέλθει το ΑΕΠ στο προ μνημονίων επίπεδό του, το γιγαντιαίο χρέος δεν κουρεύτηκε παρά μόνο οριακά και συνεπώς θα οδηγεί σε βίαιους σπασμούς και μελλοντικές χρεοκοπίες, η βιομηχανία αποτελεί μόνο το 8,5% του ΑΕΠ, είναι αποδυναμωμένη και κυρίως επικεντρωμένη μόνο σε παραδοσιακούς τομείς, η δεκαετίαχρονη κάθετη πτώση των επενδύσεων έχει δημιουργήσει ένα αξεπέραστο παραγωγικό κενό, οι κατευθύνσεις της συσσώρευσης είναι κυρίως προς τον παρασιτισμό, τον τουρισμό, το real estate, τις κρατικές και ευρωπαϊκές επιδοτήσεις και την ατέρμονη λεηλασία του κράτους και των εργατικών μαζών, η επίμονη προσπάθεια καταστροφής των υποδομών, της παιδείας και της υγείας, κ.α. Η χώρα μετατρέπεται σε ένα είδος αποικίας χρέους, ενώ η ίδια η αστική τάξη μεταμορφώθηκε σε μια παρασιτική κυρίαρχη ελίτ, έχει συνείδηση αυτού του πράγματος γι' αυτό και τα πολιτικά της επιτελεία προχωρούν στην ταχύτατη οικοδόμηση ενός Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, δηλαδή μιας προληπτικής αντεπανάστασης.

Οι οικονομικές πολιτικές των κομμάτων μπροστά στις εκλογές

Οι ακροδεξιοί και φασιστικοί πολιτικοί σχηματισμοί το μόνο που κάνουν είναι να καταγγέλλουν τα επιφανειακά συμπτώματα της καπιταλιστικής κρίσης και της νεοφιλελεύθερης πολιτικής, όπως αυτά αποτυπώνονται σε πρόσωπα, ώστε αφενός να απαλλάσσουν τον ελληνικό καπιταλισμό και αφετέρου να εκμεταλλεύονται την οργή και την αγανάκτηση των εργαζομένων και να την στρέφουν ενάντια στο εργατικό κίνημα. Είναι επίσης αξιοσημείωτο ότι όλα αυτά τα κόμματα και κομματίδια υποστηρίζουν και φραστικά και νομοθετικά τα νεοφιλελεύθερα μέτρα και κυρίως υποτάσσονται πλήρως στην ΕΕ.

Τα μνημονιακά κόμματα, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ και ΣΥΡΙΖΑ, δεν έχουν καμία διαφορά στα οικονομικά τους προγράμματα, αποδεχόμενα την παρακμή του ελληνικού καπιταλισμού, τη συνέχιση της νεοφιλελεύθερης πολιτικής, την παραμονή στην ΕΕ και την ενισχυμένη ένταξη στο ΝΑΤΟ. Οι μόνες ασήμαντες διαφορές τους, απαραίτητες για την πολιτική τους επιβίωση, είναι ίσως στο στυλ ή στην ταχύτητα εφαρμογής των διαφόρων νεοφιλελεύθερων μέτρων.

Το ΜΕΡΑ-25 είναι ένα αστικό κόμμα και το οικονομικό του πρόγραμμα δεν επηρεάζεται από την εκλογική προσκόλληση μαρξιστών ή ριζοσπαστών αριστερών αλλά φέρνει τη σφραγίδα του ιδρυτή του, του Βαρουφάκη. Ο Βαρουφάκης, αστός οικονομολόγος και πολιτικός, είναι υποστηρικτής του κεϊνσιανισμού και της καταπολέμησης του παρασιτισμού. Σε αυτόν τον στόχο εξαντλείται το οικονομικό του πρόγραμμα. Κοντολογίς, στην παρεμπόδιση της λεηλασίας του πλούτου των εργαζομένων μέσω της απαλλοτρίωσης των λαϊκών κατοικιών, της πληρωμής των χρεών, των κρατικών επιδοτήσεων των αστών κ.α. Αν και δεν προτείνει την έξοδο από την ΕΕ, αυτή τη φορά ορκίζεται ότι είναι έτοιμος να την κάνει αν χρειαστεί, μια που τελευταία ανακάλυψε ότι η ΕΕ ευνοεί

και επιβάλλει την κερδοσκοπία και τον παρασιτισμό. Όσο κι αν είναι θεμιτή μια παρεμπόδιση του παρασιτισμού του ελληνικού κεφαλαίου, γιατί παρεμποδίζει στα λόγια τη χειροτέρευση του βιοτικού επιπέδου των μαζών, εντούτοις δεν λύνει τα μεγάλα προβλήματα της φτώχειας, της ανεργίας, του πολέμου, κ.α. Η καταπολέμηση του παρασιτισμού δεν οδηγεί σε παραγωγικές επενδύσεις την ελληνική αστική τάξη, δεν αντιστρέφει την υποβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού, κ.ο.κ. Ακόμη χειρότερα από το οικονομικό του πρόγραμμα είναι το πολιτικό του. Χρειάζεται εγκληματική αφέλεια να πιστεύει κανείς, εν μέσω ενός σφοδρού ταξικού πολέμου που μας κήρυξε η ελληνική αστική τάξη, ότι θα την υποχρεώσει κανείς ευγενικά και με λογικά επιχειρήματα να εγκαταλείψει τα κέρδη της, να αδιαφορήσει για τα συμφέροντά της, να εγκαταλείψει τις βασικές στρατηγικές επιλογές της, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, μόνο και μόνο για να αποδουθεί στην παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας προς όφελος των μαζών.

Το ΚΚΕ, αγκυρωμένο στη λανθασμένη ερμηνεία των κρίσεων ως κρίσεων υπερσυσσώρευσης κεφαλαίων και πτώσης του ποσοστού κέρδους, αυτό που έχει καταλάβει όλο κι όλο από τη χρεοκοπία και τα μνημόνια είναι ότι ο ελληνικός καπιταλισμός επιχειρεί με τις επιθέσεις εναντίον των εργατικών μαζών να προχωρήσει σε μια νέα ανάπτυξη με την άνοδο της κερδοφορίας του κεφαλαίου — και μάλιστα ότι αυτό είναι κάτι που έχει αρχίσει να το επιτυγχάνει. Και δεν χωρά συζήτηση πως το ΚΚΕ θα είναι πάντα αντίθετο τόσο στην κρίση όσο και στην ανάπτυξη του καπιταλισμού, γιατί είναι αντίθετο στον καπιταλισμό και στην εκμετάλλευσή του. Με αυτές τις απόψεις όχι μόνο σκορπά τη σύγχυση και τον εφησυχασμό μέσα στις εργατικές και λαϊκές μάζες αλλά παίρνει διαζύγιο και από την πραγματικότητα. Επιπλέον, το να είναι κανείς εναντίον της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, δεν σημαίνει να εναντιώνεται απλώς ηθικά εναντίον της ληστείας της υπεραξίας αλλά να κατανοεί ότι η εκμετάλλευση του συστήματος οδηγεί σε κρίσεις, σε χρεοκοπίες, σε αφόρητα βάσανα, σε πολέμους και συνεπώς χρειάζεται η ανατροπή του καπιταλισμού για λόγους επιβίωσης και όχι μόνο για λόγους ηθικούς. Αλλά το ΚΚΕ μπορεί να έχει υιοθετήσει τη σοσιαλιστική επανάσταση στα λόγια και στις ομιλίες του αλλά δεν έχει υιοθετήσει ένα Μεταβατικό Πρόγραμμα για την επίτευξή της παρά μόνο παραμένει προσκολλημένο στις παλιές, ρεφορμιστικές του πρακτικές.

Η απάντηση της ΟΚΔΕ

Σαν ΟΚΔΕ πιστεύουμε ότι η ικανοποίηση των άμεσων αναγκών της εργατικής τάξης, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, δηλαδή η αντιμετώπιση της φτώχειας, της ανεργίας, της καταπάτησης των συνδικαλιστικών, πολιτικών, δημοκρατικών και ατομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, η αντιμετώπιση του πολέμου, του εθνικισμού και του ρατσισμού, μπορεί να επιτευχθεί με βαθιές αλλαγές:

α) Με τη διαγραφή του χρέους

β) Με την έξοδο από την ΕΕ και το ευρώ

γ) Με την εθνικοποίηση όλων των μεγάλων επιχειρήσεων της οικονομίας, χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο.

δ) Με την ανάδειξη μιας Κυβέρνησης των Εργαζομένων, που θα στηρίζεται πάνω στην αυτοοργάνωση της εργατικής τάξης, της μόνης ικανής να πραγματοποιήσει ένα τέτοιο πρόγραμμα.

Είναι σίγουρο ότι ο δρόμος αυτός δεν είναι εύκολος και δεν είναι σύντομος. Αλλά δεν είναι σπαρμένος με αυταπάτες και θανάσιμες παγίδες για εύκολες κυβερνητικές λύσεις μέσα από τη Βουλή και τις εκλογές.

Είναι ο δρόμος των αγώνων, των απεργιών, των καταλήψεων, των διαδηλώσεων, της Γενικής Απεργίας. Απαιτεί ενότητα μέσα στους αγώνες και όχι εκλογικίστικες συγκολλήσεις, απαιτεί τη δημιουργία μορφών αυτοοργάνωσης σε τοπικό και πανελλαδικό επίπεδο, απαιτεί μια επαναστατική αριστερά.

Ο Ηρακλής Χριστοφορίδης είναι ηγετικό στέλεχος της **ΟΚΔΕ** (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας).